

Ahoj čtenáři a čtenářky časopisu Malíček!

Čas rychle běží a my už tu máme nový měsíc, květen. V tom minulém měsíci nás provázelo docela „vtipné“ počasí, kdy se s oblibou střídal déšť, ranní mrazíky a velké teplo. Někdo by si dokonce kvůli horkým dnům mohl myslet, že už nám dávno nastalo léto, i když ho teprve máme před sebou.

Po roce nás opět čeká první koupání na plovárně a oblíbené chytání bronzů. Sluníčko nám také jistě zvedne náladu při učení. Pokud jste se však doposud moc neučili a získali jste nějaké špatné známky, nezoufejte, neboť máte ještě dost času, abyste to vylepšili a uzavřeli druhé pololetí ke své spokojenosti. Přeji vám k tomu hodně štěstí, a když vám bude náhodou smutno, tak si vezměte do rukou Malíček a pusťte se do jeho čtení. S ním se totiž nikdy nenudíme a vždy vás příjemně rozveselí.

Ondřej Kubíček a redakce časopisu Malíček



Projekt Romeo a Julie
oči žáků základní školy

ANKETA

ANKETA

ANKETA

„Kniha mého srdce“. Tak to je název celonárodní ankety, kterou můžete v současné době sledovat v televizi. 19. dubna bylo ukončeno první kolo a do druhého kola, které bude vyhlášeno 9. května, postoupilo sto knih. Jaké knihy se vybaví žákům nebo učitelům naší školy, když se vysloví „kniha mého srdce“? To se dozvíte z následující ankety.

Bára, III. B: Kniha mého srdce se jmenuje První láska. Líbilo se mi, že je pro starší děti a já ji stejně četla. Také se mi líbila hlavní hrdinka.

Kuba, III. B: Asi Indiana Jones, hodně jsem tu knihu četl, líbí se mi, že se tam bojuje. Také je fajn, že to má hodně dílů a bylo to zfilmované.

Bára, VI. A: Asi nevím žádnou konkrétní knihu, ale moc mám ráda detektivky, jsou záhadné a já mám záhady ráda.

Martina, VI. B: Nejraději mám Sněhurku, dostala jsem ji, když mi bylo pět let. Měla jsem tam ráda ty trpaslíky.

Terka, VIII. A: Vybavím si Knihu pohádek, kterou napsal Disney. Hlavně se mi jako malé hrozně líbilo, jak je namalovaná mořská víla.

Lenka, VIII. A: Mně se vybaví Krteček, četla mi ho totiž moje praprababička, když mi byl teprve jeden rok.

Petra, VIII. B: Napadá mě kniha jménem Mašinky, ráda na ni vzpomínám. Moje maminka mi ji četla, když jsem byla malá.

Lukin, IX. A: Kniha mého srdce? To bude Pohádkový dědeček, tu knihu jsem si četl jako malý. Byla o dědečkovi, co jede se svým vnukem ve vlaku a vypráví mu pohádky. Líbilo se mi, že jsem v té době byl stejně starý jako ten chlapec. Také bylo hezké, jak byl chlapec zvědavý a pořád se dědečka na něco ptal.

Bětko, IX. A: Zřejmě to bude kniha Love story. Přirostla mi k srdci, protože tam jsou krásně popsány různé momenty. To samé platí i u postav.

Sabča, IX. A: Kniha mého srdce je Otíkův slabikář. V ní jsme totiž přečetla svoje úplně první slovo a to je „FERDA“.

Ája, IX. B: Určitě to bude Mašinka, je to kniha mého života. Byly tam krásné básničky a obrázky. Stále si pamatuju některé verše.

Verča, IX. B: Vybaví se mi kniha od spisovatele Maria Hirse - Vím, jak chutná vzduch. Je to velice zajímavá autobiografická kniha, která má něco do sebe.

Pavel, IX. B: Harry Potter, je to zajímavá kniha. Hlavně se mi vždycky líbilo, jak umí kouzlit tou hůlkou, chtěl jsem to také umět.

Paní učitelka Jitka Linhartová: Kniha mého srdce je víc, ale momentálně mě napadá kniha jménem Podivný případ se psem od Marka Haddona. Je to pohled na svět očima autistického chlapce. Tato kniha mě zaujala v poslední době nejvíce.

Paní učitelka Helena Drašíková: Určitě to je kniha jménem Vítězný oblouk, četla jsem ji už v deváté třídě a úplně jsem ji milovala. Je to kniha pesimistická, ale velmi hezky napsaná. Je to o lékaři, který ilegálně léčil v Paříži a nakonec skončil v koncentračním táboře. Tahle kniha se mi opravdu velmi líbila a utkvěla mi v paměti.

Jana Kapounová, IX. A

ROZHOVOR

V tomto Malíčku vám přinášíme rozhovor, který výjimečně nepředstavuje žádného nového učitele, ale i tak s naší školou trochu souvisí. V minulých číslech jsme vás informovali o projektu Učíme se navzájem v Evropě, který má název Mládež v akci. V rámci tohoto projektu jsme našemu městu pomohli tím, že jsme v Chrudimi zmapovali bezbariérové přechody, lavičky a odpadkové koše. Ale to není jediný problém, který Chrudim řeší. Co se v našem městě podařilo, co se nedaří nebo co se chystá do budoucna? To se dozvíte z rozhovoru s paní **ŠÁRKOU TRUNEČKOVOU**, koordinátorkou Zdravého města Chrudim.

Víme, že se Chrudim umístila na druhé příčce soutěže „Město, ve kterém stojí za to žít“. Co bylo rozhodující pro získání titulu?

V roce 2001 jsme se zapojili do realizace projektu Zdravé město a místní Agenda 21. Můžete si představit, že je to podobný projekt, do kterého je zapojena vaše škola, ale náš cíl musí zahrnovat celé město, všechny cílové skupiny a všechny oblasti života. Od této doby jsme začali směřovat většinu aktivit ve městě k naplnění vyššího cíle – zvyšování kvality života lidí ve městě, snažit se jim vytvářet příznivé podmínky pro zdraví a to vše v souladu s udržitelným rozvojem. To znamená, že se snažíme vést lidi k tomu, aby si chránili své zdraví, zapojovali se do akcí ve městě a hlavně se snažili zachovat alespoň takové životní prostředí, jako máme my, pro další generace, které přijdou po nás. Důležitá je také spolupráce s různými organizacemi ve městě tak, abychom na ten nelehký úkol nebyli úplně sami. Nesmíme zapomenout ani na důležité celosvětové akce typu Den Země, Dny zdraví, Běh naděje, Národní dny bez úrazů, Na kolo jen s přilbou apod. Toto všechno nám přineslo hodně plusových bodů v soutěži.

Co jste pro toto umístění museli udělat vy?

V první řadě jsme se museli rozhodnout, že do této mezinárodní soutěže „půjdeme“, že se necháme „zkontrolovat a prověřit“ od mezinárodní poroty, která byla hodně přísná. Toto rozhodnutí učinila Rada města. Poté jsme podali přihlášku a do června poslali zpracovaný projekt s názvem „Zdravé město Chrudim – město, kde stojí za to žít!“, který musel splňovat předem daná kritéria: tvorba krajiny, dědictví, environmentální praxe, zdravý životní styl, udržitelná komunita (zapojování veřejnosti, zjišťování připomínek apod.) a plánování do budoucna. Pak jsme čekali na verdikt poroty. V srpnu jsme se dozvěděli, že jsme postoupili do finále. Pak začala příprava obhajovací prezentace, která trvala čtyřicet minut. Sešli jsme se s kolegy a dali hlavy dohromady. Výsledkem naší

společné práce bylo získání „Zlaté ceny a zároveň druhého místa“ v naší kategorii.

Co se vám v našem městě nejvíce podařilo nebo z čeho máte největší radost?

Velkou radost mám z toho, že jsme našli ve městě opravdové partnery, kteří se nebojí jít s námi do boje a objevovat nové věci, nové postupy, které se většinou v našem městě testují a pilotně zavádějí. Jsem ráda, že je na ně spolehnutí a že vlastně bojujeme za stejnou věc. Také mám radost z toho, že se nám daří více komunikovat s veřejností. Chceme, aby občané byli právě tvůrci změn, které pro ně připravujeme. Mám na mysli např. rekonstrukce odpočinkových míst, dětských hřišť, úpravy parků apod. Jsem ráda, že nám pomáháte i vy ve vaší škole. Právě mladá generace se nám moc do těchto akcí nezapojuje. Trošku nám tady ve městě chybí takový ten „žakovský“ nebo „studentský parlament“.

V čem bylo naše město lepší než zbylých 282 měst?

Právě zde jsme ukázali, že se snažíme nastavovat určitý systém v naší práci, mluvíme s lidmi, zjišťujeme jejich názory, připomínky, pořádáme mnoho osvětových akcí, máme ve městě Zdravé školy, pomáháme školám např. se zaváděním metodik k programům proti kouření, cvičení proti vadnému držení těla, zdravým zubům nebo zdravé výživě, tvoříme projekty na zlepšení života lidí ve městě, opravujeme dětská hřiště apod. Je toho hodně, co jsme si vlastně uvědomili až tam, že realizujeme, aniž bychom to považovali za něco výjimečného.

Slyšeli jsme, že vyhlásování soutěže se konalo v Číně? Jak předávání cen vypadalo?

Předávání cen bylo považováno za opravdu velkou slávu. Museli jsme mít předepsané oblečení, dámy večerní toaletu a pánové smoking nebo večerní oblek. Zasedací pořádek byl určen předem, většinou tak, abychom seděli se zástupci stejně velkého města a mohli si při vzájemné diskusi vyměňovat své zkušenosti. I toto bylo pro nás docela přínosným momentem. Následovala slavnostní večeře u opravdu slavnostně prostřeného stolu. Podávaly se čínské speciality. A pak to přišlo. Nechtěli jsme ani uvěřit, když jsme zaslechli Česká republika, Chrudim. Zažívali jsme najednou takové pocity radosti a úlevy, že se to ani nedá popsat.

Komu všemu můžete poděkovat za tento úspěch?

Samozřejmě tento úspěch byl výsledkem společné dlouhodobé práce zastupitelů, lidí na městském úřadě, vedení města, ale také právě těch partnerů, bez kterých by spousta věcí nešla realizovat.

Jsou občané spokojeni s naším městem?

Pravidelně si cca každé tři roky provádíme takový speciální průzkum, jehož cílem je právě zjistit, zda jsou občané ve městě spokojeni. Z výsledků posledního průzkumu víme, že 87% lidí žijících ve městě je zde spokojeno. Samozřejmě, že celková 100% spokojenost nikdy nemůže nastat. Víme, že se město potýká se spoustou problémů, na jejichž odstranění se dlouhodobě pracuje – např. stavba

obchvatu. Spoustu věcí ve městě ale řeší např. Pardubický kraj, Ministerstvo životního prostředí nebo Ředitelství silnic a dálnic.

Každý rok připravujeme pro občany takové velké veřejné projednávání Desatera problémů města, kde se snažíme právě nad problémy společně diskutovat

Jelikož v Chrudimi žije spousta sportovců, chtěli bychom vědět, zda neplánujete výstavbu podobné dráhy pro cyklisty nebo bruslaře jako je v Pardubicích?

Pro cyklisty bude v brzké době vybudována cyklostezka Chrudim – Medlešice. Dál jít nemůžeme, protože pozemky nejsou v majetku města Chrudim. Na realizaci této cyklostezky město získalo finanční dotaci z EU. Dále podél řeky Chrudimky je také upravena trasa pro cyklisty a měla by být dokončena až do Slatiňan. Část je určitě také využitelná pro in-line.

V současné době se opravuje Kapucínský kostel na Muzeum barokních soch a připravuje se rekonstrukce Klášterních zahrad a Zlaté stezky. Oba tyto projekty jsou také podpořeny penězi z EU.

V rámci projektu Učíme se navzájem v Evropě vám naše škola pomohla s mapováním přechodů, laviček a odpadkových košů v našem městě. Jak jste spokojeni se spoluprací s naší školou?

Jsem ráda, že jsme našli společnou řeč právě i s vaší školou a že se snažíme společnými silami situaci ve městě změnit k lepšímu. Víme, že lidé stále chtějí doplňovat lavičky a odpadkové koše, že chtějí budovat nové přechody. Proto jsme využili vaší nabídky nám v tom pomoci a uvítali jsme vaši chuť do díla, které z této spolupráce vzešlo. Samozřejmě, že výsledky mapování budou předány komisi Zdravého města a místní Agendy 21, a budou tak i dále postoupeny přímo odborům na městském úřadě, které se touto problematikou zabývají. Budu ráda, když v takovéto a ještě další spolupráci budeme i nadále pokračovat. Je fakt, že právě vy, mladí, si tak vytváříte to vaše budoucí místo pro život.

Sabina Tomaidesová a Jana Kapounová, IX. A

Jaké je naše město?

Z rozhovoru s paní Trunečkovou jsme se dozvěděli, že Chrudim získala titul Město, ve kterém stojí za to žít. Jak ale my vnímáme Chrudim? Co se nám tu líbí, nebo naopak, co nám tu vadí? To se dozvíte z následující ankety.

Matyáš, II. A: Nejvíce se mi na našem městě líbí drahé značkové obchody. Není příjemné to, že v Chrudimi jezdí spousta aut.

Richard, II. A: Nejlepší je to, že je v našem městě spousta hřišť.

Hana, II. A: Nejvíce se mi líbí paneláky stojící v sídlišti Na Větrníku. Nelíbí se mi, že je Chrudim příliš hlučná.

Veronika, VI. A: Na Chrudimi se mi nejvíce líbí naše Základní škola Dr. J. Malíka.

Klára, VI. B: Nejraději mám místní koupaliště, jelikož si tu vždy užiji spoustu zábavy. Nelíbí se mi staré domy, které prostředí Chrudimi kazí.

Linda, VII. A: Nejvíce se mi líbí chrudimská kašna, neboť hezky doplňuje Resselovo náměstí.

Lucka, VIII. A: Nelíbí se mi Resselovo náměstí, protože je poněkud nemoderní.

Alžběta, IX. A: Já mám nejraději chrudimskou plovárnu, protože se zde pokaždé potkám se svými přáteli a mohu se tu zchladit v parném létě.

Aneta, IX. A: Nejvíce se mi líbí kostel Nanebevzetí Panny Marie stojící na Resselově náměstí. Vždy mě zaujme svými překrásnými tvary.

Veronika, IX. B: Líbí se mi, že je naše město poměrně malé, a tak jsou místní sídliště poměrně klidná a není v nich velký ruch. Nepříjemné jsou tu pro mě odpadky poházené po zemi.

Paní učitelka Sádecká: Tak mně se asi nejvíce líbí krásně upravené prostředí u divadla Karla Pippicha. Co se mi však moc nelíbí, je to, že zde není moc míst, kam by se dalo jít na procházku (třeba i s pejskem) a navíc je to z Chrudimi daleko do nějakého lesa.

Ondřej Kubíček, Jana Kapounová a Sabina Tomaidesová, IX. A

Ze života školy

Učíme se navzájem v Evropě

I v tomto čísle vás seznámíme s tím, jak pokračuje náš projekt. Všechno naštěstí skvěle dopadlo a nadace programu EU Mládež v akci nám, obratem na naši žádost, poskytla peníze na cestu do Švédska. Podobně to vyšlo i Švédům, takže nejen že můžeme odjet, ale máme i kam přijet. Ale čeká nás poměrně dlouhá celodenní cesta autobusem.

Měli bychom odjet v čarodějnický podvečer 30. dubna okolo páté hodiny odpoledne. Náš autobus se vydá k Německu, konkrétně k přístavu Rostock, ze kterého by měl vyplout již objednaný trajekt. Poplujeme velmi brzkým ranním spojem. Na prvního máje se už budeme nacházet ve švédském přístavu. Dále budeme pokračovat autobusem do městečka Partille, kde nás (snad) nadšeně uvítají naši švédští kamarádi. Na celý týden je pro nás připraven nabitý program. Pojedeme na výlet lodí a pro zájemce je připravena možnost sjíždět místní řeky. Ale více o programu stále nevíme.

Chtěla bych ocenit všechny, kteří se projektu nezalekli a zůstali s námi až do konce. Dále bych chtěla poděkovat všem učitelům, kteří se o všechno postarali a umožnili nám tuto cestu uskutečnit.

Všichni jsme moc rádi, že nám všechno „klaplo“ a že se po půl roce budeme moct vidět se švédskou stranou našeho projektu. Už se nemůžeme dočkat. Doufám, že se náš výjezd obejde bez úrazů a jakéhokoli problému a že nám bude přát i vysněné slunečné počasí.

Sabina Tomaidesová, IX. A

FESTIVAL VĚDY A TECHNIKY

KRAJSKÉ KOLO OČIMA ÚČASTNICE SOUTĚŽE

PRVNÍ DEN SOUTĚŽE

Žáci a studenti, kteří postoupili z okrskového kola soutěže, se v úterý 23. a ve středu 24. března 2009 zúčastnili krajského kola v Pardubicích v Domě techniky. Z naší školy postoupili žáci 9. třídy: Nikola Štěpánková a Andrea Padyšáková s projektem Oblaka; Lukáš Zajíček a Miloš Soukup s projektem Space Shuttle; z 8. třídy: Leona Stará, Klára Nepovímová a Dominik Šíba s projektem Vznik života na Zemi; ze 7. třídy: Nikola Burkoňová, Lenka Lebdušková a Veronika Jeřábková s projektem O vůních a parfémeh kolem nás a ze 6. třídy: Štěpán Drobílek a Michael Kopecký s projektem Černé díry.

Pokud chcete vědět, jak to vše probíhalo a něco víc, určitě si přečtete tento článek.

Je úterý 23. března a náš první soutěžní den je tu. Soutěž probíhá ve dvou dnech. V Domě techniky vcházíme do velkého kongresového sálu, kde je pódium a několik stolů s čísly, která jsme si vyzvedli, když jsme se registrovali. Já a moje skupinka má číslo 16. Naše projekty ze školy jsou rozděleny do dvou místností. My jsme spolu s projektem Vznik života na Zemi ve velkém sále. Moje skupinka ještě nemá hotové orámování jednotlivých papírů na posteru, takže to musíme ještě rychle dodělat, než budou chodit hodnotitelé. Všichni jsou velmi nervózní, ale my asi nejvíce. Bojíme se, abychom to stihli, než začne zahájení.

Hotovo... Z mikrofonu se ozývá neznámý hlas, který nás prosí, abychom přišli blíž k pódiu. Paní Smetanová zahajuje celou soutěž a paní Svobodová, která uváděla festival v okrskovém kole, představuje porotce. A nakonec má proslov paní radní, ve kterém moc děkuje za to, že tu s námi může být a podílet se na soutěži. Všichni nám přejí hodně úspěchů a my se odebíráme každý ke svému posteru.

Sedíme u stolu a povídáme si o atmosféře, porotcích a našich projektech. Sem tam se učíme text. Je tu docela nuda. Paní Lišková nám každému k obědu rozdává teplou housku s řízkem. Ale jen co si rozděláme jídlo, stojí nad námi první porotce! Jde se prezentovat...

Nervozita je **velká**. Opravdu **velká**! Odříkáváme text docela dobře a nakonec se nás hodnotitel ptá na různé informace, jako například: jestli se feromony používají i v zemědělství. V tuto chvíli nás otázka zaskočila, protože jsme na ni nebyly připravené. Skupinku jsem chtěla trochu zachránit, ale moc se mi to nepodařilo, protože jsem odpověděla špatně. Takže až na tuto otázku to dopadlo docela dobře.

Festival je otevřen i pro veřejnost, takže sem chodí školy, rodiče, kamarádi, učitelé.... Když jsou porotci na obědě, využíváme situace a jdeme se podívat na další projekty, které jsou velmi zajímavé. Mně se nejvíce líbí práce: „Vlastní výroba piva“, „Inseminace koní“ a „Kuchyň 21. století“. Je tu hodně projektů jak ze základních škol, tak ze středních. Nedočkavě čekáme na tři hodiny odpoledne, protože pojedeme domů a budeme si moct z části oddechnout. Za celé odpoledne k nám nepřišel už ani jeden porotce, ale u našeho projektu se zastavují děti, které tu jsou se školou a soutěžící, kteří si to tu procházejí a ptají se na to, co je zajímavé.

Konečně jsou tři hodiny a my uklízíme kolem našich stolů. Některé věci, jako například poster a další doplňky k projektům, necháváme tady a vyrážíme na nádraží.

DRUHÝ SOUTĚŽNÍ DEN

Dneska jedeme na vyhlášení našich projektů. Abych pravdu řekla, neočekávám něco zajímavého. Je tu hodně dobrých projektů, a aby se náš projekt alespoň umístil, byla by to velká náhoda. Čekáme na jednu hodinu odpoledne, kdy bude celkové vyhlášení a ukončení soutěže. Nemůžeme se dočkat a jsme docela hodně nervózní. Začínáme se stavět dopředu k pódiu, abychom dobře viděli. Na pódium začínají chodit porotci, pořadatelé a sponzoři. Paní Svobodová má proslov a po proslovu vyhlašuje projekty od dvanáctého místa a postupně se dostává k nejlepší trojici. Vyhlašuje třetí místo, druhé místo anajednou se ozývá: „První místo získává Štěpán Drobílek a Michal Kopecký s projektem Černé díry ze ZŠ Dr. Jana Malíka.“ Všichni jsme skoro v šoku, ale nejvíce kluci, kteří s tím vůbec nepočítali a sklízí velkým potlesk. Po základních školách se vyhlašují školy střední, které postupují do dalšího kola a ceny různých sponzorů. Dvanáct nejlepších projektů jede na poznávací cestu do Francie. Po vyhlášení se odebíráme ke svým stolům, abychom uklidili svá místa a zabalili naše postery. Odjíždíme domů a povídáme si o všem, co jsme za dva soutěžní dny spolu prožili. A bylo toho hodně. Mně osobně se soutěž líbila, i když jsme se ani neumístili. Získala jsem nové zkušenosti ohledně prezentace a našeho tématu. Klukům přeji hodně úspěchů v dalších soutěžích a také, aby se jim líbilo ve Francii.

Veronika Jeřábková, VII. A

O bílého havrana Edgara Allana Poa

Dne 25. března jsme se zúčastnili soutěže O bílého havrana. Ráno jsme se sešli na autobusovém nádraží, protože soutěž se konala v Pardubicích v Divadle 24.

A začátek nebyl nejlepší. Hned po příchodu nás paní, která to vedla, začala poučovat, že když se dolů nevejdeme, takže existuje „takové zařízení“, které se jmenuje balkón. Radši jsme se tedy vydali na balkón a sledovali jsme, jak se

holky, co zpívají, připravovaly. Bylo to hezké, ale my už jsme se těšili, až to všechno propukne.

V kategorii sólových zpěváků jsme nikoho ze školy neměli, obsadili jsme kategorie skupinový zpěv, recitace a divadelní představení.

Na skupinový zpěv se s velkým úsilím vrhly sestry Svobodovy, sice se neumístily, ale o to přece nešlo.

Zato v recitaci se to povedlo Nikče Balonové, která získala 2. místo.

A naší šestičlenné skupince herců (Andrea Benešová, Zdeněk Tománek, Pavla Hormandlová, Petra Koudelková, Nikola Balonová a Maruška Sommersová) se povedlo získat také 2. místo, takže jsme se od minulého roku o místo posunuli. Byli jsme šťastní.

Jinak jsme celkově soutěž hodnotili spíše záporně, protože tam nebyla atmosféra taková, jak jsme si ji představovali. Mysleli jsme, že když je to anglická soutěž, takže budou i porotci mluvit anglicky, ovšem jediné, co řekli anglicky bylo „And the winner is.....“, takže se naše očekávání nesplnila...

Jinak to byla zajímavá zkušenost.

Pavla Hormandlová, VIII. B

Chtěla bych všem našim účastníkům soutěže moc poděkovat za vynikající výkony. Byli jste úžasní. Díky. Tereza Sommersová

Olympiáda v českém jazyce

V únoru se žáci z devátých tříd zúčastnili školního kola olympiády v českém jazyce. I letos nikoho jistě nepřekvapila svou náročností. Výsledky všech byly poměrně vyrovnané, ale jen dva žáci mohli postoupit do okresního kola. Byla to Jana Řezníčková z IX. B a Ondřej Kubíček z IX. A.

Ti se v březnu zúčastnili okresního kola, které jim opět připravilo velice zapeklité úkoly. V tomto kole se Ondřej Kubíček umístil na 10. – 14. místě a Jana Řezníčková získala 3. místo a postoupila do krajského kola. Oběma moc gratulujeme.

Okresní kolo proběhlo šestnáctého března v budově Domu dětí a mládeže v Chrudimi. Nejdříve museli účastníci absolvovat prezenci. Poté přešli do jedné z učeben a čekali na další pokyny. Dále byli rozřazeni do dvou skupin. Jedna z nich zůstala na stejném místě a druhá se přesunula o patro výš do jiné učebny. Následně už všichni dostali zadání olympiády, na jehož vypracování měli šedesát minut.

I když jde o okresní kolo, tak podle mého názoru nebyly dané úkoly o tak moc těžší než běžná školní kola. Zkrátka nebyly nějak nezvladatelné. Velkou výhodou bylo, že byly zaměřeny na stylistiku, což mohlo některým práci dost usnadnit a

lépe ji zvládnout. Ale i přesto se zde opět vyskytly oblíbené úkoly, které dají každému pořádně zabrat. Přes své nepochopitelné zadání mají však poměrně snadné a rychlé řešení. Je proto důležité si vícekrát přečíst zadání, málokdy ho totiž pochopíme hned napoprvé.

Následovala desetiminutová přestávka, kdy si každý odpočinul se svačinou v ruce, a pokračovalo se slohovou částí. Každý napjatě čekal, jaké bude téma slohu. Všichni si oddychli, když zjistili, že téma je „Zápisník z cest“. Já jsem ani nemusel moc přemýšlet a hned jsem se mohl pustit do psaní. Měl jsem v živé paměti svůj výlet do Finska, a tak to pro mě nebyl velký problém. Ale i tak to nebylo úplně jednoduché, protože na práci bylo opět pouze šedesát minut, a proto jsem ji musel psát rovnou načisto. Je docela obtížné vymýšlet sloh a zároveň psát čitelně a přehledně. Myslím si ale, že je to dobrá zkušenost a že jsme se s tím nakonec všichni nějak poprali.

Vy si můžete na několika úkolech vybraných z předchozích okresních kol vyzkoušet, jak byste při olympiádě obstáli.

1. Přiřaďte pravopisně správnou variantu přídavného jména jižní k následujícím podstatným jménům:

..... Evropa kříž
..... Karolína ovoce
..... vítr Město

2. Do následující věty lze na různá místa doplnit jednu interpunkční čárku. Vysvětlete, jak se tím změní smysl věty.

Nachystej talíře pro každého tři.

3. a) Napište následující pořekadlo v původní podobě:

Všude dobře, tak co doma.

b) Napište 3 rčení, pořekadla a další obdobná ustálená spojení, kde se vyskytuje slovo doma, a stručně vysvětlete jejich význam.

4. Užijte ve větách nebo slovních spojeních podstatná jména výdaj a výdej tak, aby byl patrný významový rozdíl mezi nimi.

5. Sloveso platit má různé významy. Uved'te tři otázky, na které zní jednoslovná odpověď: „Platí.“ V každé odpovědi musí mít sloveso platit prokazatelně jiný význam. (Významy nedefinujte.)

Správné řešení úloh najdete na adrese:

http://www.humanitnisouteze.cz/cestina/ulohy_cj/33_skl.pdf

Ondřej Kubíček, IX. A

NOC S ANDERSENEM



Poslední březnová páteční noc byla pro naši školu výjimečná. Všechna okna svítila do dálky a v jednotlivých třídách se sešly děti, aby společně pronikaly do tajemství knih. Někde to byly pohádky, jinde mýty a horory, v další třídě vědecko-fantastická literatura. Čtvrtáci se zabývali židovskými pověstmi, pokusili se oživit postavu Golema, a tak si můžete přečíst básničku, kterou o něm stvořili.

Golem

Byl jednou jeden rabín
a vlastnil velký kravín.
On však i Golema měl.

Jednou řekl: „Goleme,
nadoj mléko z kravského vemene.“
A tak Golem šel.

Golem, hora veliká,
kráva před ním utíká.
Golem běží za ní.

Už ji chytil, strhl na zem,
však je velmi blažen,
pán ho pochválí!

Golem krávu dožil,
přitom svůj žal hožil:
„Nerad týrám zvířata.“

Golem přines vědro mléka,
rabín se zatím doma
vzteká:
„Našel jsem si milenku.“

Golem, ten se červená,
neví, co to znamená.
Rabín se s ní líbá.

Ve dvou už to zvládají,
však na Golema nemají,
ale už ho nepotřebují.

Golem dostal košem,
z domu byl vyhoštěn.
Už vím, co to znamená.
Z Golema je bez domovec

Lukáš Mikan, IV. B

Jaro

Kočky, bledule, sněženky a krokusy,
předvádějí psí kusy.
Nikdo neví, jak se to stalo,
jaro je všechny vystrkalo.
A pak přišly jarní bouřky,
nikdo neměl potuchy,
jak se tohle všechno stalo,
jaro to šlo od ruky.
Pak nám dalo Velikonoce,
kluci drží pomlázku v ruce.
Na stole jsou sladkosti, bonbóny a vajíčka
a ve vaně kachnička.
V první jarní den je apríl,
děláme si legraci
z kamarádů a svých známých,
smějeme se tomu
cestou k našemu domu.
Jaro je krásné roční období,
děje se hodně věcí,
i když jsou krásná všechna přeci

Barbora Mikanová, II. B

Tajemství CO₂

Dvacátého prvního dubna proběhla na naší škole přednáška s besedou nesoucí název Tajemství CO₂. Té se zúčastnili žáci osmého a devátého ročníku naší školy a studenti prvního ročníku chrudimské obchodní akademie. Chemik Michael Londesborough nás pomocí svých experimentů seznámil s historií oxidu uhličitého. Poté s námi diskutoval o dopadech oxidu uhličitého na dnešní svět a o možnostech snižování jeho produkce v našem každodenním životě. Celá přednáška byla neobvyklá, úchvatná a každého jistě zaujala a všichni si z ní také něco odnesli.



A protože se přednášky zúčastnili i zástupci naší redakce a také je velice zaujala, rozhodli jsme se pro vás udělat s Michaelem rozhovor.

Rozhovor s MICHAELEM LONDESBOROUGHEM



Michael Londesborough je anglický chemik, který už několik let pracuje v oddělení borové chemie Ústavu anorganické chemie Akademie věd. Jeho experimenty můžete pravidelně sledovat v populárně-vědeckém pořadu PORT na ČT2. Akce je součástí dlouhodobé kampaně British Council v oblasti změn klimatu.

V jakých městech v České republice jste ještě vystupoval? Kde se vám líbilo nejvíce?

Dále jsem byl v Praze, Chebu, Českých Budějovicích, Liberci a v Brně. Na ostatní města si už nevzpomenu, ale vím, že jich má být dohromady deset. Jako poslední mě čeká Písek. Pokud si otevřete webová stránka www.adeto.eu, tak tam naleznete mapu České republiky s označenými místy, kde jsem byl.

Je pro mě těžké posoudit, jaké město se mi líbilo nejvíce. Chrudim mě velice okouzila především tím, jak vypadá při noční procházce. Dále se mi moc líbil Cheb. Ale ono vlastně každé město má něco do sebe, každé bylo svým způsobem nejhezčí.

Navštívil jste se svým vystoupením již i jiné státy než Českou republiku?

Tento program je úplně nový. Dříve jsem dělal i jiné věci, ale letos je to poprvé, co se uskutečňuje takový „kolotoč“ mezi školami. Postupně se plánuje návštěva dalších zemí střední Evropy nebo i Velké Británie.

Jak dlouho jste tento program připravoval a kdo vám s tím pomáhal?

Tento program jsem si vytvořil sám. Vznikl v podstatě na zakázku lidí, kteří mě oslovili, jestli bych nemohl něco připravit o oxidu uhličitém. Věděli totiž, že už jsem něco podobného dělal i v minulosti. S jeho přípravou jsem začal asi před dvěma lety, kdy jsem měl větší klid na práci. Nejdříve jsem si dal dohromady své znalosti a dále jsem četl různé články. Poté jsem přemýšlel, jak něco takového vytvořit a jaké experimenty si nachystat. Jeho celková příprava trvala asi tři měsíce. Pracoval jsem na něm postupně každý den.

Jak dlouho už se učíte českému jazyku? Kde se ho učíte?

V České republice žiju již sedmým rokem. Českému jazyku se učím už od začátku svého pobytu. Ale nechodím na žádné kurzy, naopak se učím sám. Koupil jsem si knihu a snažím se toho stále co nejvíce naučit. Věděl jsem, že k co nejlepšímu vystupování v České republice budu muset být schopen komunikovat s lidmi. Avšak, jak jste sami slyšeli, stále mám co zdokonalovat. Je to pro mě velice těžké, ale moc se snažím mluvit co nejlépe a doufám, že je mé mluvení dosti srozumitelné.

Zranil jste se už při nějakém pokusu? Stala se vám nějaká nepříjemnost?

Při představení naštěstí zatím nikdy, jen mě občas trochu bolí uši od praskání balónků. Myslím si, že mám své experimenty hodně dobře natrénované a předvedl jsem je již několikrát. Díky tomu přesně vím, kde jsou pro mě určité hranice, takže je vše bezpečné.

Ale pamatuji si, že jsem se dvakrát zranil během výzkumu.

Jednou jsem umýval určité chemické nádoby a při jeho umývání jsem do něj nalil aceton, který se k jeho vyčištění běžně používá. Někdo však v tomto nádobí zanechal trochu sodíku a vodíku. Ty se chemickou reakcí s acetonem vznítily a vznikl velký plamen, který mi trochu sežehl vlasy, jinak se mi nic vážnějšího nestalo.

Druhá nehoda se mi stala s odpařovačem, kde se odpařují rozpouštědla. Je v něm vakuum (bezvzduší). Tento odpařovač stále rotuje a nějakým způsobem se do něj dostal kyslík, kvůli kterému vznikl výbuch. Ale nebyla to žádná velká rána. Trochu mi to poranilo ruce a maličko mi i tekla krev, ale nebylo to nějak strašné a závažné. Ale oproti tomu, co se stává jiným chemikům, jsem nezažil v podstatě nic strašného.

Předvádíte někdy i nějaké jiné pokusy, než jaké jste tu předvedl dnes?

Ano, jistě. Každou sobotu je na kanálu ČT2 ve dvanáct hodin vysílán program s názvem PORT, ve kterém mám i svůj příspěvek, kdy představuji své experimenty. Ten se vysílá již třetím rokem a já mám za sebou už asi sto jeho dílů, ve kterých jsem předvedl hromadu zajímavých experimentů.

Pokud by vás to hodně zajímalo, můžete navštívit webové stránky www.ctport.cz, kde se můžete na spoustu mých experimentů podívat. Vždy se snažím vytvořit takový příběh, který je zajímavý a poutavý a v něm vysvětluji různé věci.

Jaká byla vaše spolupráce s obchodní akademií?

Veškerou administrativu a chod tohoto programu zajišťuje paní učitelka Šárka Pudilová. Já sám do toho moc nevidím. Jen jsem věděl, že tu dnes mám vystupovat.

Co byste chtěl na závěr vzkázat všem čtenářům našeho školního časopisu?

Hlavní je, když ze života máte radost, a doufám, že tomu svým způsobem napomáhá věda. Myslím si, že vědecké znalosti opravdu přispívají k hezčímu životu. A kdyby alespoň jeden z vás měl po zhlédnutí dnešní show chuť pokračovat dál a využívat a rozvíjet svou chytrost a své myšlenky a přispěl tím k řešení problematiky, jako je získávání energie v budoucnosti, tak bych měl obrovskou radost. Doufám, že jste si dnes každý odnesl nějakou poučnou inspiraci.

Ondřej Kubíček, Jana Kapounová, Sabina Tomaidesová IX. A

Projekt Romeo a Julie očíma žáka základní školy

Příběh velké lásky Romea a Julie od Williama Shakespeara asi všichni znáte, ale jaké to je nacvičit ho v německém a anglickém jazyce, jak tento nápad vznikl a co všechno čekalo žáky IX. B, kteří se do tohoto projektu pustili? O tom je následující rozhovor s paní učitelkou Hanou Truncovou.

Kdo měl nápad toto celé zorganizovat? Kdo nebo co vás inspirovalo?

V polovině září 2008 vyhlásilo Ministerstvo školství a mládeže na svých webových stránkách rozvojový program na podporu výuky cizích jazyků na základních školách. Cílem programu bylo podpořit jazykové vzdělání se zaměřením na čtenářství v cizích jazycích a seznámení se s literárními díly. Pan ředitel oslovil paní učitelku Blanku Němcovou, zda by neměla chuť vymyslet projekt podle stanovených požadavků MŠMT. Ta pak poprosila mě, zda bych jí s tím nepomohla. A tak začal vznikat „náš projekt“.

Co všechno vlastnímu projektu předcházelo?

Nejprve jsme se museli domluvit, pro kterou třídu projekt naplánujeme. Pak jsme vymýšleli samotné téma. Nebylo to jednoduché, neboť základním požadavkem bylo, aby se projekt týkal čtenářství, práce se slovníky a dramatizace textu v cizím jazyce. Blanku (paní uč. Němcovou) napadlo literární dílo Romeo a Julie. Jednak je známé, bylo zfilmováno a jistě jste se o něm bavili i v literatuře. Hudbu ze stejnojmenného baletu jsme pak v 6. ročníku poslouchali v rámci hudební výchovy. Takže jsme mohli na již získané zkušenosti s tímto dílem navázat.

Naše nápady jsme zpracovali, vyplnili formulář, se kterým nám pomohl i pan ředitel, zaslali na ministerstvo (pro představu, vše muselo být hotové do 14 dnů) a čekali, zda náš projekt schválí. Začátkem listopadu jsme se na webových stránkách dozvěděli, že ze tří set zaslaných projektů byl náš jeden z těch, který uspěl a získal tak požadovanou dotaci na samotnou realizaci.



Představte nám trochu víc tento projekt.

Projekt nese název *Romeo a Julie očima žáka základní školy*. Jak jsem již zmínila v úvodu, podporuje čtenářství v cizím jazyce. Třída byla rozdělená do anglické a německé sekce, ve kterých byly utvořeny malé pracovní skupiny. Každá skupina zpracovávala menší úsek vybraného díla, pro který připravila scénář podle svých jazykových schopností. Na základě společného sdílení a diskuse celá jazyková sekce hru zdramatizovala a zahrála. Na závěr tohoto projektu jsme uspořádali divadelní představení v anglickém a německém jazyce pro rodiče a veřejnost.

Jaké výhody má účast v tomto projektu pro naši školu?

Tím, že byl projekt schválen, obdržela naše škola dotaci, za kterou se nakoupili anglické a německé výkladové slovníky s CD, anglické dvojjazyčné slovníky, dva flipcharty a dvojjazyčné knížky *Romeo a Julie*. Tyto pomůcky mohou používat všichni žáci naší školy ve výukách.

My jsme však tento projekt nerealizovali kvůli tomu, aby z toho měla něco škola, ale především jsme za tím viděli určité výhody pro žáky a šanci podniknout s nimi něco, co tu ještě v jazykové výuce nebylo. Mezi výhody pro žáky patřilo zejména získání zkušeností.

V prosinci 2008 byli žáci o tomto projektu, jeho cíli a realizaci informováni a obdrželi cizojazyčnou literaturu, kterou měli podle požadavků ve skupinách prostudovat. Žáci poznali literární dílo z jiného úhlu pohledu – z pozice herce. Procvičili si samostatné vystupování a mluvený projev v cizím jazyce. Zároveň měli možnost poznat své spolužáky v jiné situaci. Z projektu si tak odnesou spoustu zkušeností a dovedností, které pak mohou uplatnit nejen v dalším studiu na středních školách.

V jaké fázi se projekt nachází?

V únoru tohoto roku se žáci vzájemně s jednotlivými přečtenými úseky knihy seznámili a sepsali slovní zásobu a rekvizity potřebné pro dramatizaci díla. Ve výtvarné výchově pak vytvořili divadelní kulisy. V dubnu nás čekaly dva celodenní projektové dny, během nichž si žáci zvolili vlastní roli a podle svých jazykových schopností sestavili rozhovory (divadelní repliky). Všechny tyto přípravy vyvrcholily v pondělí 27. května, kdy ve školní jídelně proběhlo představení pro rodiče.

Co všechno je ještě před vámi?

Pokud se to povede, tak bychom chtěli ještě sehrát jedno představení pro osmáky a zbytek deváťáků.

Proč jen jedna třída? Proč se toho nemohou účastnit např. dobrovolníci z obou tříd?

Myslíš tím, proč je do projektu zapojena jen třída 9. B? Od začátku jsme v projektu chtěli využít oba jazyky - německý i anglický jazyk. Osobně si myslím, že pro některé žáky z jiných tříd by bylo náročné číst text a dále s ním pracovat v němčině. Dobrovolníci nás sice také zprvu napadli, ale byl by problém s organizací výuky. Také jsme potřebovali určitý počet žáků do německé a

anglické sekce. A kdyby se nám přihlásilo třeba jen deset žáků, pak by se projekt nedal realizovat. Proto se nám třída 9. B zdála ze všech hledisek jako vhodné řešení.

Jak byste zhodnotila celý projekt?

Musím připustit, že na začátku projektu vznikla z naší strany (z mé a paní učitelky Němcové) chyba v komunikaci. Věci, které se nám zdály naprosto jasné a nepovažovaly jsme za nutné se jimi zabývat, se ukázaly být pro žáky zcela nejasné. Tak došlo k problémům, které se ve třídě objevily.

Mrzí mě však, že i přesto, že jsme se snažily vše dát do pořádku a nedorozumění vysvětlit (pomohla nám hodně paní učitelka Hřebenová), se pořád najdou někteří, kteří jsou se vším nespokojeni, pořád mají výhrady jak k nám, tak i k projektu a svým negativním postojem tak narušovali příjemnou atmosféru mezi nadšenými žáky. Pro mě je to ale velké ponaučení. Vím, na co si dát příště pozor, čeho se vyvarovat. Na druhou stranu si myslím, že se projekt celkově povedl a žáci si závěrečné představení opravdu užili. Velký obdiv mají u mě zvláště „herci“ z německé sekce. Po jeden a půl roce němčiny dát dohromady takový scénář a ještě se ho naučit a plynne mluvit, opravdu jsem nad některými zůstala koukat, co dokážou.

Na závěr bych chtěla celé třídě 9. B poděkovat za krásný umělecký zážitek, který „na prknech“ předvedli. Děkuji.

Denisa Kreuzerová, IX. B

A jak to viděli žáci třídy IX. B?

Otázka zněla: „Jak byste zhodnotili projekt, jaké máte z projektu pocity a je něco, co byste příště změnili?“

- Ze začátku mě to vůbec nebavilo, ale když jsme začali zkoušet, tak to začala být zábava a teď po představení z toho mám dobrý pocit, nic bych neměnil.
- Na začátku se mi projekt zdál obtížný, projektové dny byly dobré a divadlo mě bavilo, němčináři to ale měli těžší, protože mají němčinu jen druhým rokem.
- Byla to blbost, ale při tom hraní byla sranda. Někdo to bral moc vážně.
- Jsem ráda, že jsem se projektu zúčastnila, a budu na něj vždy v dobrém vzpomínat.
- Nejprve mě to vůbec nebavilo, když jsem musel sepisovat takovou kupu vět, to učení textu bylo taky strašný, ale vcelku jsem se to naučil a hraní jsem si užil, byla to dobrá zkušenost.
- Na začátku jsme se s učiteli špatně domluvili, projektové dny byly zmatené, ale nakonec to vyšlo, bylo to příjemné zpestření a zábava.
- Jsem ráda, že jsme to představení hráli, jen by se to mohli někteří více naučit.

- Před představením jsem byla strašně nervózní, že mi vypadne text, ale zvládla jsem to. Škoda jen, že jsem se nemohla podílet na vytváření kulis a scénáře (byla jsem nemocná).
- Projekt se mi na začátku moc nelíbil a nesouhlasil jsem s tím, ale další hodina projektu se změnila a já jsem ho začal vnímat kladněji.
- Měl jsem z toho dobrý pocit, že to nebylo až tak trapný.
- Bylo to vtipný a zajímavý, myslím, že se to povedlo.
- Byl to pěkný zážitek a byla sranda.
- Chtělo by to dořešit dramatiku, někdo občas stál zády k hledišti, nebylo mu rozumět a říkal to, jako by to četl.
- Nová zkušenost, ale měli jsme na to málo času, lepší by to bylo zahrát v češtině.
- Poslední zkoušky a hra mě bavily, bylo to dobrý.
- Bála jsem se, že zapomenu text.
- Mně se tento projekt líbil, snažila jsem se dát do toho všechno, se svým výkonem jsem spokojená, ale mrzí mě přístup některých.
- Krátká doba na přípravu.
- Kromě smíchu mi projekt nic nedal, ale nakonec se mi to líbilo, byla sranda.



Návštěva divadla v Pardubicích aneb Jak jezdíme za kulturou

Žáci druhého stupně naší školy mají možnost zakoupit si u paní učitelky Šustrové školní permanentku do Východočeského divadla, která stojí šest set korun. Ty poté čeká během jednoho školního roku šest předem vybraných představení. Jsou to tragedie, komedie, muzikály a další divadelní žánry. A protože se

divadelních představení účastní i někteří členové redakce, rozhodli jsme se napsat článek, který pro vás může být motivací začít v příštím školním roce jezdit také. Proto neváhejte a pusťte se do jeho čtení.

Každý žák, který si zakoupí permanentku, je ve škole včas informován o blížícím se divadelním představení. A to prostřednictvím informačního lístku. Důležitý je na lístku především čas srazu u školy (autobus může po domluvě zastavit i na autobusových zastávkách ve směru jízdy do Pardubic).

Asi nejdůležitější je hezky se obléct (v zimním období si své bundy a kabáty můžete zdarma odložit v divadelní šatně). Dále doporučujeme vzít si s sebou nějaké drobné peníze. V divadle si totiž můžete koupit program představení a o přestávce také nějaké drobné občerstvení. Určitě si s sebou nezapomeňte vzít i výbornou náladu.

Doma si nechte všechny věci, které by vám v divadle akorát překážely nebo by zde pro vás byly zbytečné. Hlavně pozor na mobil. Je docela trapné, když někomu uprostřed představení zazvoní.

V divadelním sále byste především neměli zapomenout na kulturní chování. Se svým sousedem byste se během představení vůbec neměli dělit o své myšlenky a názory, i když to často svádí. Raději si je nechte až na přestávku nebo na úplný konec představení. Jestliže si o přestávce zakoupíte nějaký sáček s bonbóny, tak byste je měli sníst během přestávky. Během toho se můžete volně procházet po foyeru (místnost nebo prostor v divadle určená k oddechu o přestávkách), kde bývají často vystavené obrazy nebo fotografie.

Můžete se těšit na šest skvělých představení, která jsou vždy dobře nastudovaná. Čekají vás hry, u kterých se budete doslova dusit smíchem, ale také ty, u kterých se vám bude tajit dech. Já nejvíce oceňuji právě výkony herců. Nejenže dobře hrají, ale umí i dobře zpívat a mají výbornou paměť na dlouhé texty, které se musí stále učit.

Všechno, co si z jednotlivých představení zapamatujete, jistě uplatníte například v literatuře, někdy i v dějepise a zároveň si tím rozšíříte svůj obecný přehled. Určitě se vám to bude hodit i pro vaše budoucí studium. A proto vám doporučuji zakládat si zakoupené programy představení, díky kterým si můžete kdykoli připomenout, na jakých představeních jste byli a o čem pojednávala.

Věřím, že budete do divadla jezdit rádi a každé odpoledne v něm strávené pro vás bude příjemným zážitkem i vzpomínkou.

A proto všem z vás, kteří v sobě mají alespoň malého kulturního ducha, zakoupení permanentky vřele doporučuji! A tak neváhejte a vydejte se s námi příští rok do pardubického divadla.

Poznámka:

S případným zájmem nebo dalšími dotazy se obraťte během května na paní učitelku Hanu Šustrovou.

Ondřej Kubíček, IX. A

DEVÁTÁCI VZPOMÍNÁJÍ NA PRVNÍ TŘÍDU

Když tak přemýšlím o tom, jaké to bylo, když jsme ještě byli malými prcky a neměli ze všeho takový rozum, jako máme teď, vybaví se mi spousta zážitků nejen na první třídu, ale také na vyšší ročníky. Občas si o tom povídáme i ve třídě a společně vzpomínáme na ta léta, kdy jsme měli slovní hodnocení a nemohli se dočkat známek. Myslím si, že teď bychom všichni dali bůh ví co, kdybych mohli vrátit čas a prožít nějaké zážitky znovu.

První den ve škole – pro prvňačku jako já to bylo opravdu něco ohromujícího. Jenže hned po opuštění máminy ruky a po puse na tvář jsem stála ve třídě úplně sama a nevěděla jsem, vedle koho si sednout. První, koho jsem spatřila, byla opuštěná blondýnka sedící hned v první lavici. Řekla jsem si, že se vedle ní posadím. Hned, jak jsem se pohodlně usadila a vyndala si penál s notýskem, daly jsme se do řeči. Zajímal mě, jak se holčička jmenuje. Proto jsem neváhala a zeptala jsem se jí na jméno. Musím podotknout, že tehdy jsem ještě neměla téměř žádné zkušenosti s lidmi a jejich šišláním. Malá slečna se pousmála a odpověděla mi: „Pavínka.“ Absolutně jsem nevěděla, že takové jméno existuje, a proto jsem neváhala a ještě jednou jsem se neomaleně zeptala: „Co?“ Znovu zopakovala své jméno, kterému jsem vůbec nerozuměla: „Pavínka.“ Bylo mi už trochu trapně, ale nedalo mi to se zeptat znovu, ale už trochu jinak. Po pátém zopakování důrazného slova „Pavínka“ jsem se už dále neptala a řekla jsem si, že mi to snad časem dojde. Cestou domů mi to opravdu došlo a já si uvědomila, že „Pavínka“ měla znamenat vlastně Pavlínka.

Také si vzpomínám na onen den, kdy jsem si koupila novou kartičku na obědy. Tenkrát jsem si řekla, že nedopustím, aby mi někdo tu kartičku zničil nebo s ní cokoli udělal. Vycházela jsem z družiny celá natěšená až vyzkouším tu krásnou obrázkovou kartičku. Zrovna když jsem otevírala velké skleněné dveře a chystala jsem se projít dlouhou chodbou, nečekaně se proti mně vyřítil Miloš, kterého jsem v tu dobu k smrti nesnášela, protože mě neustále provokoval a bral mi věci (mimochodem tohle chování ho nepustilo ani v deváté třídě). Než jsem stačila cokoli udělat, abych se mu vyhnula, vrazil do mě a ohnul mi moji novou kartičku! Jediné, na co se zmohl, bylo úsměvné: „... tak promiň, no.“ Celý zbytek dne jsem pak kvůli němu měla zkažený, dlouhou dobu jsem mu to měla za zlé a byla jsem na něj opravdu naštvaná.

Pokud si dobře vzpomínám, myslím, že to bylo právě ve čtvrté třídě, kdy jsme měli první dvě hodiny tělesné výchovy. Tenkrát to chodívalo tak, že ten, kdo chtěl chodit na tělocvik, tak chodil, ale já a moje kamarádka Jand'a jsme raději dávali přednost zábavě u nás doma. Po odchodu mamky do práce a mladšího brášky do školy jsem se nemohla dočkat kamarádky, až přijde. Byli jsme vždy domluvené na půl osmou ráno. Jand'a nikdy nezklamala a byla přesná jako hodinky. U nás doma jsme celou hodinu dělaly samé vylomeniny. Hrály jsme si na masové vrahy a na tajné agenty. Vzpomínám si, že naší nejoblíbenější

„aktivitou“ bylo skákání z dvoupatrové postele na zem. Také si pamatuji, že když byla Jand'a schovaná za křeslem, tak jsem rychle běžela do potravinové skříně pro kečup, který jsem si následně nalila na ruku, abych vzbudila dojem, že krvácím z ruky. Kamarádka mi to však neuvěřila a při pohledu na ruku politou kečupem dostala záchvat smíchu. Asi po deseti minutách jsme měli kečup všude. Doma jsme za tu hodinku dokázaly udělat neskutečný nepořádek, který jsme pak narychlo uklízely, aby na to mamka nepřišla. No, byly to ale časy.

Denisa Kreuzerová, IX. A

MŮJ PRVNÍ DEN VE ŠKOLE

Zrovna nedávno jsem zjistila, že jsem jedna z mála lidí ze třídy, co si pamatují první třídu, natož hned první den. Moje vzpomínky jsou opravdu živé.

S maminkou jsem vstoupila do třídy, ale skoro nikdo tam nebyl, protože jsem přišla opravdu brzy. Na sobě jsem měla sametové šatičky vínové barvy, byly na nich našity dvě bílé veverky, které ladily s krajkovým límečkem. Po třídě se procházela paní se světlými vlasy a usmívala se. Napadlo mě, že by to mohla být moje paní učitelka. Mamka mi to potvrdila a řekla mi, že se jmenuje Alena Vašáková. Vybrala jsem si místo uprostřed třídy a čekala, až se dostaví moje kamarádka ze školky, Sabča. Slíbily jsme si totiž, že si spolu sedneme. Opět jsem si všimla paní učitelky, ale něco mě zarazilo. Měla jiné šaty než předtím. Že by se převlékla? Až později jsem se dozvěděla, že to byl někdo úplně jiný. Byla to moje vychovatelka Jiřina Šulcová. Z mého přemýšlení mě vytrhl brýlatý chlapeček, co si najednou sedl vedle mě. Zjistila jsem, že se jmenuje Tom. Kde ale teď bude sedět Sabča? Vyřešila jsem to jednoduše. Když se můj soused nedíval, popadla jsem svoji fialovou aktovku a přesedla si. Po chvíli moje kamarádka vstoupila do třídy a já na ni začala zběsile mávat. „Sabi, já už myslela, že nepřijdeš!“ křičela jsem na ni. Holčička s mašlí ve vlasech se usmála a běžela si sednout vedle mě. Ukazovaly jsme si svoje aktovky a já si všimla, že moje taška je úplně stejná jako ta Ondry, co sedí za mnou. Ale to už je jiný příběh.

Jana Kapounová, IX. A

PŘESTUP NA STŘEDNÍ ŠKOLU OČIMA BÝVALÉHO ŽÁKA

Máte rádi koně? Tak teď tu máme něco pro vás. Tentokrát jsme se nevydali na obchodní akademii nebo na hotelovou školu, ale vyzpovídali jsme naši bývalou devátáčku BÁRU ZVĚŘINOVOU, která navštěvuje zajímavou školu v Kladrubech nad Labem. Škola je zajímavá pro ty, kteří milují koně, starají se o ně nebo na nich jezdí.

Ptáte se: „Jaká je to škola?“ To se dozvíte v našem rozhovoru. Tak neváhejte a přečtěte si ho.

Na jakou školu přesně chodíš?

Chodím na Střední školu chovu koní a jezdeckví Kladruby nad Labem.

Proč sis vybrala právě tuto školu?

Vybrala sem si ji proto, že u koní jsem už sedmým rokem a moc mě to baví. Trávím u nich většinu svého volného času.

Jak probíhaly přijímací zkoušky?

Přijeli jsme do Kladrub, rozdělili jsme se do skupin podle abecedy. Buď na ježdění, teorii nebo tělocvik. Naše skupina měla nejdříve tělocvik - hod koulí, skok přes kozu, šplh, běh na 60 metrů, skok do dálky, sed leh. Pak jízdy - museli jsme vyskočit na koně a absolvovat jízdu v kroku a klusu. A nakonec teorie. Tam jsme museli zodpovědět většinou otázky o koních.

Jak se ti přestupovalo?

Myslela jsem si, že to nezvládnou, ale zas tak hrozné to nebylo, i když první den je vždy hrozný. Nikoho jsem neznala, až na svoji spolubydlící, se kterou jsem se seznámila na pokoji. Vešla jsem poprvé do třídy a všichni na mě koukali, ale druhý den jsme se seznámili a bylo to v pohodě.

Prozrad' nám něco zajímavého o jezdecké škole.

Škola se zúčastňuje různých jezdeckých akcí, například Kůň 2008 v Pardubicích a v Lysé nad Labem. Škola nám také umožňuje zúčastňovat se zkoušení říje, připouštění atd. Kolem školy je nádherné prostředí a nejlepší je, že naše třída má výhled na louku, kde jezdí koně. Škola dělá i různé kroužky, které jsou velmi zajímavé, např. voltiž, břišní tance, hip hop, latinskoamerické tance, aerobik,... Super je, že když někdo v okolí Kladrub potřebuje někoho na ježdění, tak vedení školy někoho doporučí, anebo si ho najdeme sami. Myslím si, že škola je spíše pro lidi, kteří umí jezdit, a ne pro ty, kteří koně mají jen rádi. Tato škola je velmi fyzicky náročná, při tělocviku máme časy, které mají na sportovních školách.

V čem se liší styl výuky od ZŠ Malíka?

Rozdíl je v tom, že na začátku a konci hodiny si stoupáme, zkouší se u tabule a sedí se tam po dvou, ne ve skupinkách, a učitelé jsou přísnější.

Jak probíhá vyučování?

Učitel přijde do třídy a my si stoupneme. Žák, který má službu, nahlásí, kdo chybí a jestli jsme připraveni. Pak se zkouší (zkouší se maximálně dva až tři lidé), následuje výklad až do konce hodiny. Učitel odchází a my si zase stoupneme.

Jaké máte předměty?

Český jazyk, anglický jazyk, občanská nauka, matematika, biologie, tělesná výchova, informační a komunikační technologie, výživa a krmivářství, základy chovu hospodářských zvířat, základy pěstování, teorie jízdy, technická zařízení a odborný výcvik.

V čem spočívá výuka jezdeckví?

Ve škole se učíme, jak se oblékat na různé druhy závodů, jak jezdit na koni v terénu a přes překážky a další věci, co se točí okolo nich. V praxi pak máme jízdu na koni.

Máte na to speciální předmět?

Ano, máme teorii jízdy a odborný výcvik.

Jaké další předměty se jezdeckví nebo koní týkají?

Technické zařízení a také tělocvik, kde nás učí naskakovat zezadu na koně a hodně nás fyzicky připravují.

Jaký předmět máš nejraději a který naopak nemáš ráda? Proč?

Nejradši mám odborný výcvik, tělocvik a základy chovu. Mistři na „odborák“ jsou úplně super a hodně toho naučí. Tělocvik je sice náročný, ale proto mě baví, a na chov máme třídního učitele a s ním je sranda.

Nemám ráda základy pěstování, protože na to máme pana ředitele, ten je vždy takový nepříjemný.

Změnila se na střední škole tvá příprava na výuku? Jak?

Ano, ale ne moc. Na základce jsem se učila na každou hodinu a na střední se neučím vůbec. Jen se někdy podívám na angličtinu a to opravdu jen někdy.

Co se ti líbí na tvé škole?

To, že co se koní týče, mohu se tu s každým poradit a každý mě poslouchá a odpoví to, co si o tom myslí. Ne jako na základce, kde se o koních bavili jen, když chtěli svézt. Nikdo se mi nesměje, když řeknu, že jsem spadla, anebo že mě shodil kůň. Je to tam prostě super. A hlavně máme super kolektiv.

Co bys naopak změnila?

Nic bych neměnila, škola se mi líbí taková, jaká je.

Stýská se ti někdy po Malíkovi? V jaké situaci?

No, po Malíkovi ze začátku ano, ale teď se mi stýská spíše jen po naší třídní, paní učitelce Ivě Brožové, když se ve třídě bavíme o přijímacích zkouškách, při kterých mě hodně podržela.

Máš na škole nějakého oblíbeného koně? Přibliž nám ho.

Jistě že mám, jmenuje se Eleganza a jsou jí čtyři roky. Když jsem ji poprvé viděla ve stáji, tak jsme si hned padly do oka. Je taková drobná s velkýma očima. Prostě zlato. Povahou je velmi temperamentní, když na ní sedíte a uděláte jí něco neprávem, např. bouchnete ji víc bičíkem, než to potřebuje, tak vás shodí.

Pořádá vaše škola nějaké jezdecké akce? Jaké?

Ano, pořádá takzvanou akademii, kdy žáci z jednotlivých ročníků proti sobě soupeří v jízdě na koni, v chození s vejcem na lžici, ve skákání v pytli, v trakařích a parkúru po svých. Pak Hubertovu jízdu třetích ročníků a parkúr prvních ročníků.

Zúčastnila ses nějaké akce?

Ano, zúčastnila jsem se akademie a na konci prvého budeme skákat parkúr.

Jaký je život na internátě?

Není to tam tak hrozné, ale hodně nás hlídají. vycházky máme jen do 17:30 a ty dlouhé máme jen do 19:00. Kluci nemůžou na holčičí patra, večerka je už ve 21:30, ale jinak si můžeme dělat skoro vše. Dole v přízemí máme tři počítače s internetem. Bydlíme vždy v jedné buňce. Je tam sprcha + dva pokoje (v jednom spíme), dva záchody máme společné na jednom patře. Každý den jde vytírat šatny jedna buňka. Bodují nám pokoje, jak máme uklizeno, a podle toho můžeme jít ven. Ale jinak internát není špatný.

Chodíš na nějaký kroužek? Jaký?

Chodím na voltiž, která mě velmi baví. Chodím tam spolu s kamarádkou a děláme takzvanou dvojičku. Protože chodíme na voltiž už od začátku roku, jedeme se školou na vystoupení.

Veronika Jeřábková, VII. A

ZNÁTE NAŠE U

V MINULÉM ČÍSLE V RUBRICE ZNÁTE NAŠE UČITELE JSTE MOHLI NAŠE UČITELE POZNAT PODLE PĚTI ČÍSEL, KTERÉ SE JICH NĚJAKÝM ZPŮSOBEM TÝKAJÍ. A V TOMTO ČÍSLE SI TO MŮŽETE ZKUSIT ZNOVU, PROTOŽE JSME ZASE NĚJAKÉ OSLOVILI.

OSLOVENI BYLI:

PANÍ UČITELKY MIROSLAVA HŘEBENOVÁ – **R**, ALENA JANSOVÁ – **O**,
NADĚŽDA CEMPÍRKOVÁ – **J**, HANA TRUNCOVÁ – **A**

1. 3 To je číslo patra, kde mám kabinet.
28 Doba, která uplynula od mého sňatku.
5 Patro, ve kterém bydlím.
12 Počet let, které učím na ZŠ Dr. J. Malíka.
1 Mám jednu dceru.
2. 14 Den mého narození a zároveň šťastné číslo.
4 Počet roků strávených na Základní škole Dr. J. Malíka.
1 Počet sourozenců, mám jednoho mladšího bratra.
41 Číslo mé nohy
36 Počet schodů vedoucích do mého pronajatého bytu.
3. 1 Mám jedno dítě
158 To je má výška v centimetrech.
6 Počet států, které jsem navštívila.
18 Tolik let učím na této škole.
3114 Nadmořská výška nejvyššího místa, které jsem navštívila.

U
Č
/
T
E
L
E
?

4. 8 Den mého narození.
13 Přináší mi smůlu.
51 Můj věk.
38 Číslo mé nohy.
24 Věk mého syna.

TAJENKA:

Natálie Vašková, VII. A

Abeceeda cestovatele

Na začátku tohoto roku jsem s mamkou a tatškou navštívila Indii. Moje teta, která tam už několikrát byla, jela s námi. Zažila jsem tam spoustu zajímavých okamžiků. Tady je můj krátký příspěvek o této zemi.

I když je tu přes den velké teplo, noci jsou chladné. My jsme si žádný spacák ani přikrývku nevzali, a proto si je musíme koupit. Je druhý den naší dovolené a mamka s tatškou jedou koupit nějaké přikrývky, aby nám v noci nebyla zima. Já zůstávám u chatrče, radši se budu koupat v moři, než běhat po tržišti a shánět přikrývku.

„**N**echodte teď do moře, jsou tam velké vlny,“ říká mamka, ale my stejně vyrážíme do moře. Už od chatrče vidíme, že měla pravdu. Vstupujeme do moře a plaveme dál od břehu, abychom byli za vlnolamem. Houpeme se ve velkých vlnách a na chvíli přestaneme vnímat okolí. „Péťo, podívej se, jak jsme daleko od břehu!“ křičí tatka. Otočím se a vidím, že nás vlny odnesly dost daleko. Na nic nečekáme a okamžitě plaveme ke břehu. Jenže to nejde, moře nás vtahuje, a i když se snažíme ze všech sil, jsme pořád na místě. A v tu chvíli tatka říká, že musíme plavat vždy na vlně a po ní se dostaneme dále. Asi po deseti minutách vylézáme z moře a říkáme si, že příště budeme poslouchat ostatní a do velkých vln už nikdy nepůjdeme.

„**D**ělejte, vlak už přijel,“ křičí na nás Ríša. V tu chvíli jsme obklopeni davem, který se na nás tlačí. Nikoho nezajímá, že my nechceme jít tímto směrem. Musíme se držet za ruce, abychom se neztratili. Otírají se o nás všichni, kteří jdou vedle nás. Konečně nacházíme náš vagon, protože lístky tímto „luxusním“ vlakem jsme si museli dopředu rezervovat. (Pro nás Čechy je to strašný vlak, ještě horší než náš obyčejný osobní vlak, ale v Indii jeden z nejdražších a nejluxusnějších.) V oknech jsou mříže. Přicházíme k našim místům a dáváme si zavazadla nahoru. Jsme v lůžkovém vlaku, kde jsou vždy tři lůžka nad sebou a prostřední jde sklopit. Vyrážíme na náš výlet do vnitrozemí, do „kamenného“ města Hampi.

I mamka se nakonec vyzula ze sandálů, i když se bála, jestli jí je někdo neukradne. Jdeme do chrámu a slušnost je být bos. Pro nás nepříjemné, jelikož krávy jsou v Indii posvátné, a proto můžou všude a je jim jedno, jestli vykonají potřebu v chrámu nebo na silnici. Musíme dávat pozor, abychom nešlápli do nějakého výkalu. Procházíme hlavní bránou, která se tyčí do velké výšky. Běhají po ní opice. Před námi je slon. Jdeme se podívat, co se tam děje. Po chvíli pozorování se rozhodneme, že to vyzkoušíme také. Mamka mi dává jednu minci a říká, ať jdu první. Přicházím ke slonovi a on mi nastaví chobot. Dám mu do něj minci, on ji podá svému pánovi a chobotem mě pohladí po hlavě.

Exotika, to je správné slovo pro tuto zemi. Nikoho netrápí, že po ovoci jim běhají myši nebo kobyly. Nikoho nezajímá, že skútr je dopravní prostředek pro dva lidi, v Indii na něm jezdí klidně celá pětičlenná rodina. Nikomu nevadí, že všude jsou kravské výkaly, prostě je obejdou, a až uschnou, tak s nimi zatopí. A jestli si myslíte, že jsou nadšení, protože u nich není zima, tak jste na omylu. Na ulici potkávejte Indы v zimní bundě a někdy mají i čepici. Pro nás vedro k padnutí, pro ně zima. A že by se koupali? Teď v zimě? To ne, přece nejsou blázni. Když jsme jim vyprávěli o sněhu, který je u nás v Česku, tak se nás zeptali: „A to tam jako žijete v takových hrozných podmínkách?“ Prostě úplně jiný svět, z mého pohledu nemají zbytečné starosti a žijí tak, jak chtějí.

Petra Macounová, VIII. A

Naše hobby

V devátém ročníku naší školy studuje vášnivý chovatel Miloš Lička. A protože to není úplně běžné a Miloš o tom hodně ví, rozhodli jsme se ho vyzpovídat a tím vám přiblížit, jak se chovají kozy a jiná hospodářská zvířata.

Víme, že chováš kozy. Jak dlouho už patří do vaší rodiny a proč jste si je pořídili?

Kozy jsme si pořídili asi před třemi lety a především proto, že je to naše hobby, ale také využíváme jejich mléko.

Jak se taková koza dojí?

Kozy se musí dojit dvakrát denně. Je to potřeba, jinak by koza mohla dostat zánět. V dojení se střídám ještě se svým tátou. A probíhá to jednoduše – uchopím vemeno a mačkám ho do té doby, než z něj začne stříkat mléko do připraveného kbelíku.

Co s tímto mlékem děláte? Jak se dál upravuje?

Takové mléko se už po podojení může pít či jakkoli použít. Není tedy potřeba ho nějakým způsobem upravovat. Z mléka dále děláme vynikající kozí sýr.

Slyšela jsem, že nedávno vaše koza porodila. Jak to probíhalo?

Už jednou jsme takový porod zvládli bez přítomnosti veterináře, tak se i tento bez něho obešel. Naše koza porodila tři zdravá kůzlata. Bylo to velmi namáhavé, jelikož při posledním kůzleti už byla značně unavená. Tak jsem jí musel hodně pomáhat.

Máte ještě nějaká zvířata?

Ano, na naší louce má „trvalé sídlo“ lama Benje. Pořídili jsme si ji před čtyřmi lety. Máme ji pouze pro okrasu, nedává nám žádný produkt. Je to takový náš domácí mazlíček. Párkrát, když měla hlad, se dostala i dovnitř našeho domu, jelikož ji tam táhlo jídlo. Ale jinak je moc fajn. Dále máme ještě neposedného páva, který nám už několikrát uletěl a při jeho odchyty přišel o všechna svá okrasná péra.

Chystáte se ke koupi ještě nějakého zvířete do vaší „farmy“?

To už by se asi těžko časově zvládalo, ale na léto plánujeme ještě jednu lamu. Pojedeme si pro ni až na Moravu. Dále se chystáme pořídit si králíky, ale to je jen takový plán, tak těžko říct, jak to dopadne.

Sabina Tomaidesová, IX. A

ČARODĚJNICE

Duben už je za námi a třicátého strávila většina z nás pěkný večer někde u ohně. Ale víme všichni, proč se tento oheň zapaluje? Co představuje? V tomto článku se dozvíte, proč se vlastně tento svátek slaví, jaká je jeho historie a co znamená.

Pálení čarodějnic (jinak také Filipojakubská noc) je označení pro noc z 30. dubna na prvního května. Je to velmi starý a dodnes živý lidový svátek. Tuto noc se lidé schází u zapálených ohňů a slaví příchod jara. Na některých místech se staví májka.

Lidé věřili, že tuto noc se slétají čarodějnice a otevírají se různé jeskyně, ve kterých se daly nalézt poklady. Hlavním úkolem tohoto starého lidového svátku byla oslava plodnosti. Na ochranu před čarodějnicemi (původně před zlými duchy a démony obecně) se na vyvýšených místech zapalovaly ohně. Postupem času se z těchto ohňů stávalo „pálení čarodějnic“. Zapalovala se smolná košťata a vyhazovala se do výšky. Popel z těchto ohňů měl mít zvláštní moc pro zvýšení úrody. Někdy se rozhrnutým popelem vodil dobytek k zajištění plodnosti, jindy se přes oheň skákalo kvůli zajištění mládí a plodnosti. Tento svátek se slaví i v jiných evropských zemích.

Zdroj:

http://cs.wikipedia.org/wiki/P%C3%A1len%C3%AD_%C4%8Darod%C4%Bjnic

Lucie Vostřelová, IX. A

JEŽIBABA

Je to osoba pleti temné, kolem očí až modročerné, na voleti barvy pistáciové. Oči, jedno modré, druhé špenátově zelené, pod zahnutým nosem bělostný knír, mezerovité zuby, dlouhý špičatý jazyk a mluví skřehotavě.

Obléknuta chodí křiklavě, opírá se o hůl zdobenou žlutými a červenými fábory, na nohách má obrovské vyšmajdané šínákle a vzhledem k tomu, že se ze zásady nekoupe, ukrutně páchne. Když třeba nastoupí do přeplněného trolejbusu, můžete si být jisti, že na příští zastávce vystoupí i sám řidič.

Ježibaba je také známá svými lektvary a jedy. Když se například v trolejbusu napije lektvaru, tak se změní trasa jízdy a konečná je tam, kde se nejbližší dá zastavit. Ježibaba je hodně rozšířené strašidlo, a proto si musíme dávat pozor i ve městě! Ježibaby jsou nápadná strašidla a nejvíce starostí působí leteckým společnostem. Když profičí před letadlem, tak se pilot lekne a malér je hotov. Když letí nakoupit, tak se tomu říká krádež. Když se objeví v Kauflandu nebo Hypernově, všichni raději zmizí a baba si vychutná nízké ceny. Ježibaba krade také na benzinové stanici. Její motorové koště spotřebuje dvakrát víc paliva než Boing 767, protože je z Číny. Ovšem i na benzinové stanici to má těžké, protože si neumí natankovat. Kopne do stojanu, a co začne vytékat, nalije do nádrže.



Martin Fereš

Hrátky

Cestou do školy jsme tak nějak ztratily inspiraci, a tak jsme nevěděly, jaké úkoly pro vás máme přichystat. Nakonec jsme si vzpomněly, že dříve jsme do časopisu dávali filmové a seriálové kvízy. V tomto čísle jsme se k tomu tedy vrátily. Ale abyste se nezlobili, poslední úkol se přece jen týká čarodějnic, které nás nedávno navštívily. Tak vezměte do ruky tužku a začněte luštit.

1. úkol

Spoj postavu s názvem filmu, ve kterém vystupuje:

Troy Bolton	Monstra vs. Vetřelci
Edward Cullen	Pohádky na dobrou noc
Princezna Aneta	Muzikál ze střední
Doktor Šváb	Peklo s princeznou
morče Bulva	Stmívání

2. úkol

Kdo jsem?

- Byl jsem vyroben k tomu, abych uklidil svět. Získal jsem Oscara za nejlepší animovaný film roku. Zamiloval jsem se do Evy, což je půvabný robot o dost lepší, než jsem já sám.
- Žiju dva životy. Navštěvuji střední školu v Malibu a zároveň jsem nejslavnější popová senzace. Ale o tom moji přátelé nevědí, jelikož vystupuji v převleku.
- Pracuji jako sloupkařka v novinách. Mám dvě sestry, se kterými mám skvělý vztah. Nežiji obyčejným životem. Součástí mého života je magie. Já i mé sestry máme kouzelnou moc a pomáháme nevinným.

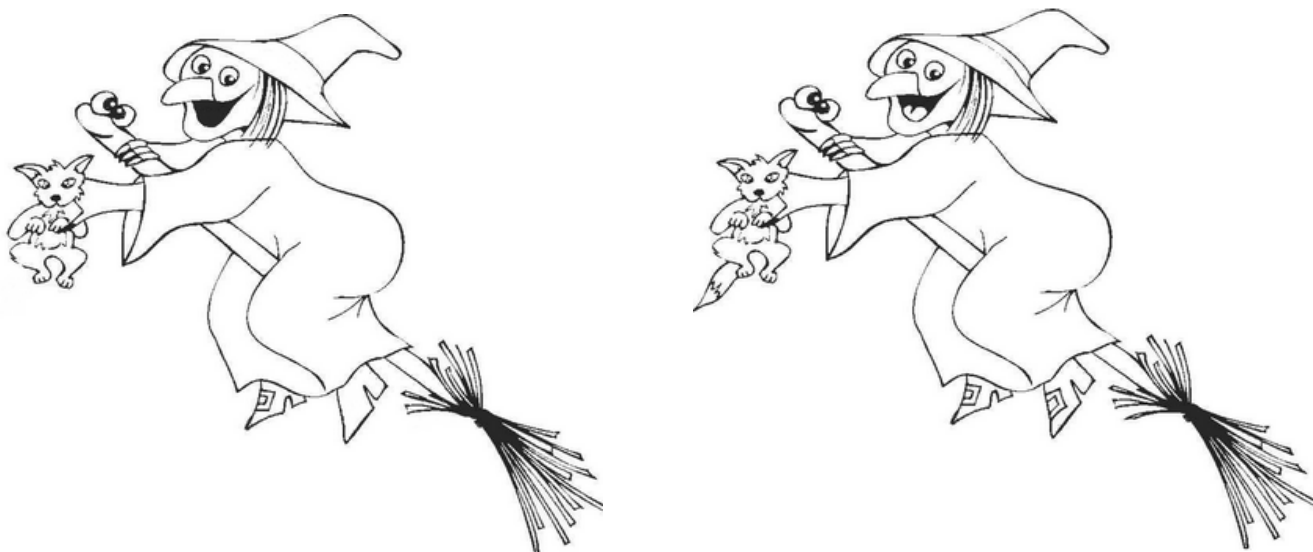
- Jsem vysoká blondýna. Jsem ráda obklopena lidmi, kteří mě obdivují. Miluji zpěv a divadlo. Můj bratr Ryan je nadaný choreograf. Talent máme nejspíš v rodině.

Řešení

(Hannah Montana, Sharpei Evans, Vall-i, Phoebe Halliwell)

3. úkol

Najdi pět rozdílů:



Jana Kapounová a Sabina Tomaidesová, IX. A

Den Země v Chrudimi

V úterý 21. dubna 2009 se v Chrudimi na náměstí slavil Den Země. Tuto akci navštívila celá naše třída, protože my, co jsme v Pardubicích vyhráli ekologicko-anglicko výtvarnou soutěž, jsme tam měli dvakrát prezentovat náš plakát (jednou ve třináct a podruhé v patnáct hodin). Spolužáci nás přišli podpořit.

Ze školy jsme vyrazili po čtvrté vyučovací hodině a hned, jak jsme tam došli, začalo naše první představení. Protože jsme vystupovali poprvé s mikrofonom a navíc jsme měli k dispozici jenom jeden, byla to legrace. Museli jsme si ho předávat a častokrát jsme zapomněli, kdo má momentálně mluvit. Byl v tom trochu zmatek, ale nakonec jsme to zvládli a vystoupení jsme uzavřeli krátkou písničkou. Potom následoval odpočinek v podobě rozchodu až do tři čtvrtě na tři. V té době jsme stihli oběhnout všechny stánky, které zde stály. Něco málo jsme nakoupili a ve tři začal druhý, a tím pádem poslední výstup. Opět vše

probíhalo v pohodě až do chvíle, kdy jsme se dostali k fitcentru, kde se zopakoval náš incident s baterkou: nemohli jsme ji najít, ale nakonec se nám to přece jen podařilo. Představení jsme zdárně dokončili již bez dalších komplikací.



V rámci tohoto odpoledne jsme si užili hodně legrace a ti, co se jim na náměstí nechtělo, poměrně rychle změnili svůj názor.

Kája Pecharová, VI. B



MALÍČEK – občasník žáků Základní školy Chrudim, Dr. J. Malíka

- ❖ **redakční rada:** J. Kapounová, S. Tomaidesová, D. Kreuzerová, O. Kubíček, N. Vašková, L. Vostřelová, V. Jeřábková,
- ❖ **adresa redakce:** Základní škola Chrudim, Dr. J. Malíka 958, Chrudim 537 01, tel.: 469 620 607, e-mail: broz@zsmalika.cz
- ❖ **www.zsmalika.cz**